

Počasi sem stopal, a v glavi so se mi porajale rajske misli. Doma sem bil. V duhu sem si naslikal, kako mi prinašajo mati večerjo, kako prepevajo oče s prijatelji, kako v peči ogenj prasketa; tako mllo, prijetno in sladko mi je bilo. Kdor še ni izkusil tega, ne vé.

Od dolge poti so me začele boleti noge. Jel sem pešati. Malo počijem, da potlej tem urneje stopim domu.

O sladki počitek! V vsem svojem življenju ne poznam, razen nabožnih čustvovanj, slajšega trenutka. Glava mi je klonila, kakor bi bila omamljena od čarobne noči; po udih se mi je razlil čut miru in zadovoljstva, kakor bi spaval v materinem naročju. Mraza nisem prav nič čutil. Pa sem zaslišal glas. Nisem vedel kaj hoče.

„Fantek!“

Odprem oči.

Pred menoj je stal piskrovezec.

„Vstani!“ je zaklical ter me stresel. „Zmrznil boš!“ Prijel me je za roko (bil sem napol premrl) ter me vrgel naprej po cesti. Udje so se mi ogreli — bil sem otet.

Od tedaj imam piskrovezce tako rad.

Slepo ravnanje.

(Basen.)

Noj se je prikradel v izbo svojega gospodarja. Stikaje po kotih zagleda na lični mizici celo pest dragocenih kamenov. Krasno so se blesteli in mikali njegov želodec toliko časa, da je zadnjega pozobal.

Zbal se je pa gospodarja in je zbežal v puščavo.

Gospodar naglo pogrēši dragocenosti, zajaha konja in dirja za nojem.

Noj, videč, da ne uide, utakne glavo v skalno razpoklino, češ, ako on ne vidi gospodarja, tudi ne vidi gospodar njega . . .

Slično delajo oni, ki se izkušajo iznebiti s pijanostjo pekoče vesti.

Zvonimir Maslè.

Je pač zima!

Burja brije,
Led se dela,
Megla krije
Vso zemljo.
Krokar vpije
Na smereki,
Da brez hrane
Je hudó.

Striček pelje
Na saneh se,
Mrzle mane
Si roke.
Konjič dirja
Po gazici,
Sneg kadi se
Čez polje.

Deca v vasi
Si nagaja,
V kepe tlači
Mehki sneg.
A po klancu
Gor drčijo
Sanke s stricem
V strmi breg.

Mokriški.

